

Ari Paavilainen

Hiljainen kärsimys

Runoja; Ari Paavilainen

Hiljainen kärsimys

Runoja: Ari Paavilainen

Runot ovat kirjoitettu
muutamassa vuodessa.
Olen yrittänyt tuoda esiin
mikä ihmisyydessä on olennaista
hyvässä ja pahassa
aina päätyen ikuisiin lakeihin
ainoana totuutena, joka
yhdistää ihmisiä
sitä etsimme kuin sielujemme
maljaa
ihmisyyden haavaa

1. Maallistuminen

Halusin aina murtaa todellisuuden
minusta se oli narsistisen
yksinkertainen

Katkeran tyhjänpäiväinen
numeroiden hierarkia
jota vain jotkut hallitsevat

Turha feminiinisyys
tissipaari kyntöpellolla
jota kuu valaisee

Tahvojen etsiessä siltä itseään
örveltäen elämäänsä

Korppien kierrellessä taivaalla
vaanien väsynyttä ihmisyyttä
johon kukaan ei halua osallistua

Joskus mietin mitä kaikkea olemme
menettäneet

maallistuneessa itsekkyydessämme

2. Syksyn yksinäisyys

Kesällä tanssin kukkivilla kedoilla
syksy vie kaiken mennessään
Mitä jää yksinäisyydessä
värisevään sieluun

Kuka toisi minulle uuden elämän
tämän ruosteeseen olen kyllästynyt
Lakanani ovat kylmää satiinia
liian puhtaita
ei niitä edes painajaiset vaivaa
Steriilin elämän palkka
Sairauksien vahakabinetti
joka minua orjuuttaa

Sanapeli on vanha kuppatohtori
joka latistaa ihmisyyden kuolemaksi
logiikan katakombeihin
selitysten tyhjään avaruuteen
sydämeni syksyyn

3. Vaelluksemme sävel

Vaellamme

ikuisuuden tuska kasvoissamme

Pakanallinen velvollisuus

maallistuneessa ajassa

odottaen valoa toisesta maailmasta

Täällä emme koskaan päässeet

lelukauppaa pidemmälle

jossa rumat miehet lapsia rankaisevat

luullen jotain opettavansa

mitä itse eivät osaa

Hulluuden tangon soidessa taustalla

jotta löytäisimme toisemme

epätodellisessa itsestäänselvyydessä

paeten elämän kovuutta

peläten esi-isiemme luomaa sivistystä

jota emme uskalla rikkoa

4. Kyynelsilmät

Tunnen taas katoavani
tuskaiseen unohdukseen
jossa elämä haihtuu
kun ei sitä olisi ollutkaan
Tyhjä sivu
jonka yritän täyttää

Olen kuin vanha talo
joka on saanut purkutuomion
nähteenä liian paljon ihmisten elämää
Omaa syksyäni
hiljaisia kuiskauksia valheista
jotka aina odottavat aikaansa
patoutuneena pahuutena
ihmisten heikossa voimassa
sokeissa silmissä
jotka vuotavat tietämättömiä ajan
kyyneleitä

5. Juopunut sielu

Olen unohduksen syksy
utuinen hahmo
Haluan löytää totuuden itsestäni
jota en enää pettäisi
Moraali kasvaa ja kehittyy vanhetessa
Aikaamme kuuluu tunteen kylmyys
typistetyt lauseet
ihmisyyden pelko
joka kalseissa jäännöksissä katkeroituu

Ihmistaival on kestänyt tuhansia
vuosia
se on katsellut taiteilijoiden
juopuneita sieluja
läpi ikuisuuden
vapauden valkoista kyyhkystä odottaen

6. Totuuden säilä

Etsien

löytäen

valkoista hehkua palvoen

kävellen päivien huomiseen

hiljaisena elämää kutsuen

joka hetkissä paljastuu

kuin mauton itsekkyyys

unissa heijastuen

Mihinkään uskomatta

mitään saavuttamatta

vain maallistunutta rahan valtaa

kumartaen

elämän ihmisyyden unohtaen

lopulta totuus löytää jokaisen

7. Hajonnut aika

Yliopiston mannekiinit
herättävät kuolleetkin
kiimaisella tanssillaan
johon aika hukkuu
sielujen sinfoniaan
nallekarhujen pöpilään
jossa ajan haavat
heräävät henkiin
Kutsuen viimeistä todistajaa
kirjoittamaan ajan kirjaa
jota homesienet ympäröivät
leviten kaikkialle
liiton unohtaen
Oikeastaan olen ymmälläni
aikamme on hajoamassa
mutta kuka sitä oikeastaan halusi

8. Valo jota olemme

Tyhjyys valtasi minut unohduksellaan
etsimään ihmisyyden uutta kevättä
sen tummuuteen unohtuen

Hyvissä hetkissä palamme
enimmäkseen vain olemme
Yön säikeissä elää kuolema
ylitsevuotava

Runoilijoiden hautausmaalla
hukun itseeni
kuin kuollut meri
käsi joka kirjoittaa sydänverellään
kutsuen uutta aikaa luokseen
Rukoukseen
jotta olisimme valoa täynnä

9. Ikiliikkuja

Elämä koskettaa
kivulla ja kyynelillä
josta ihmisyyks on tehty
rakkauden korkeutta etsien
siihen sulaen

Etsimme ikiliikkujaa
mutta synnyimme vain ihmisiksi
vasta himot voitettuaamme
voimme sen löytää

Elämä on henkeä
jonka vapaus murtaa kahleet
Siirtyessämme ajasta toiseen
tummuudesta valoon
liekkiin joka polttaa
meidät lähemmäksi toisiamme
lähemmäksi arvoitusta

10. Vapaa etsijä

Haluaisin olla vapaa
olen vain täynnä kaipuuta
tahdotonta tuhkaa
mutta se tekee minut eläväksi
kasvattaen voimaa
ihmisyyden pyramidin huippua

On syksy
se minua puhuttelee
läpi punertavien keltaisten
lehtien
jotka tuntevat elämän päätöksen
niissä ei ole valhetta
mutta ihmisyyys on enemmän
vaikka vain mykkä hiljaisuus
joka odottaa
rampaa runoilijaa
elämää tulkitsevaa
onnen rikollista etsijää

11. Ajan välttämättömyys

Olen elänyt niin kauan

aikakin minut unohtaa

mauttomuudellaan

Ajatukseni

kertovat turhautumisesta

sieluni synkästä yksinäisyydestä

paosta

Elän kuin vieraalla maalla

Voiko elämänsä kanssa

tehdä sovinnon

vaikkei se sielussani

enää kauniina soisi

Voittoisa riemu on menettänyt loistonsa

vain kaipuu minua enää palkitsee

Olen nähnyt kuolemaa niin paljon

ihmisten kasvoilla

toivoen valkoisen vapauden

kyyhkysen lennättämän meidät

ikuisuuteen

Kaikella on aikansa

12. Syysaatos

Liian paljon elämätöntä elämää
pelkkää kipua
Vuodet vuotavat kuin verinen kyynel
elämän punaisen langan
vaeltaessa aikamme anarkiassa
etsien ihmisyyden tähteitä
aamun syksyisessä sumussa
ainoan valon ollessa hehkulamppu
Kirjoitin nimeni elämän kirjaan
mutta millaisia hedelmiä se tuotti
millaista tarinaa ne kertovat
Vapaa tahto ei hallitse
Moraali on välttämätön paha
riittämättömyytemme varjo
epäonnistumisen itsekäs pelko
valheidemme sietämätön turhuus
mistä nämä pimeyden hallitsijat
uudestaan tulevat
Pitääkö vanha aina tuhota
uuden tieltä
Elämä on pelkkä luurankojen
tanssiva sokeus

13. Valkeuden kaipuu

Tummassa levottomassa vedessä
elää faustinen ihminen
jolle oma elämä on liikaa
muiden liian vähän
Hulluuden yhtälö
jonka vain totuus palkitsee
sen käydessä toteen

Sanomattomuus voi kertoa enemmän
kuin sanat
Kaipaen unteni utuiseen unohdukseen
melankolian syvyyteen
jossa sieluni minulle puhuisi
hiljaisena elämän virtana
sulattaen ristiriidat ymmärrykseksi
ihmisyyden rauhaksi

14.   Pettyneen laulu

Joskus tuntuu että kävelen
tyhjää tietä
kuin synkkä paraati huomiseen
jossa kaikki kuolemme
iltasatua lausuen
Kierrätyskeskuksen kaatopaikalla
elämä maksaa paljon enemmän
kuin alaston huomispäivä
Viisauden dementoitunut haaksirikko
kumarran luodulle elämälle
sen kauneudelle
elämän kivulle
joka ei koskaan petä

Runot ovat kirjoitettu muutamassa vuodessa,
Olen yrittänyt tuoda esiin, mikä ihmisyydessä
on olennaista hyvässä ja pahassa.
Aina päätyen ikuisiin lakeihin
ainoana totuutena, joka yhdistää ihmisiä.
Sitä etsimme kuinsielujemme maljaa.
Ihmisyyden haavaa

BoD^{TM}
BOOKS on DEMAND